

Arrest

nr. 171 735 van 13 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het district Ghorband in de provincie Parwan. U bent een Tadzjiek van etnische origine. U verhuisde naar de stad Kabul toen u de zevende klas volgde, waar u inwoonde bij uw oom tot uw vertrek uit Afghanistan. Later keerden uw vader, die een winkel had in Kabul, en uw moeder terug naar hun geboorteplaats. U spreekt Dari, Pashtu, Engels en Urdu. U studeerde twee jaar aan de universiteit als technisch ingenieur voor de radio en televisie en heeft daarnaast nog vier andere cursussen gevolgd.

U verklaarde het volgende al tijdens uw eerste asielaanvraag: uw problemen begonnen omwille van uw werk bij de Electoral Complaints Commission (ECC). Op een dag kwamen drie mannen van mullah T. bij u langs in het kantoor. Ze vroegen u om de klachten rond de verkiezingen in verband met mullah T. niet te registreren en aan hen te bezorgen. U weigerde uw medewerking. Een tweede voorstel weigerde u

opnieuw. U rapporteerde dit alles aan uw overste. De volgende dag werd u op weg naar uw werk aangevallen door drie mannen in een witte auto. Ze sloegen u in elkaar waarna u in het ziekenhuis werd opgenomen. Bij een volgende aanval dreigden zij u te zullen vermoorden. Nadat u uit het ziekenhuis ontslagen werd, vluchtte u. U overliet Afghanistan midden oktober 2010. Op 17 november 2011 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroeg u asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw taskara, uw vaders taskara, een rijbewijs, zes diploma's, een werkkaart, vijf foto's, een bewijs van ziekenhuisopname, een winkelvergunning, telefoonnummers van het ECC, een waarderingsbrief en twee verzendingsorders voor.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 27 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) nam met het arrest nr. 90690 van 29 oktober 2012 een gelijkaardige beslissing.

Naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag van 27 november 2012 en uw derde asielaanvraag van 10 juni 2013 stelde u nog steeds niet terug te kunnen naar Afghanistan omwille van uw problemen die u reeds had aangehaald bij uw eerste asielaanvraag. U herhaalde de wraak van mullah T. te moeten vrezén. U voegde er nog aan toe dat u niet terecht kon bij uw oom in Kabul omdat zijn huis te klein is, omdat Mullah T. uw oom weet wonen en omwille van de algemene onveiligheid in Kabul. De DVZ weigerde uw tweede en derde asielaanvraag in overweging te nemen (beslissing 13quater).

U verliet België en ging naar Duitsland. Uw vingerafdrukken werden er genomen op 5 juli 2013. U vroeg er asiel aan, maar werd naar België gerepatriëerd. U besloot België opnieuw te verlaten om via Frankrijk naar Groot-Brittannië te reizen. U werd echter opgepakt door de politie. U werd daarna verkeerdelijk met enkele andere Afghanen naar Italië gerepatriëerd waar uw vingerafdrukken werden genomen op 8 oktober 2013. U keerde begin december 2014 via Frankrijk naar België terug.

Op 19 december 2014 diende u een vierde asielaanvraag in. U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u nog steeds de problemen vreesde die u naar aanleiding van uw eerdere asielaanvragen heeft aangehaald. U vreesde vermoord te worden door Mullah T. omdat u niet wilde ingaan op zijn voorstel tot fraude. U verklaarde voorts dat u via uw moeder vernam dat uw oom Kabul moest verlaten en naar Iran verhuisde. U zei dat uw oom werd lastig gevallen door buurtbewoners en de imam in zijn wijk in Kabul omdat men meende dat u zich hier in België had bekeerd. U verklaarde niet naar uw moeder in Ghorband terug te kunnen omdat u daar vreesde te worden gerekruteerd door de taliban. Uw jongere broer verliet Ghorband, zo zei u, omdat hij gezocht werd door de taliban. U verklaarde geen idee te hebben waar uw broer verbleef. Ter staving van uw vierde asielaanvraag legde u twee stukken neer: een Duitse verblijfskaart en een uitnodiging betreffende uw asielprocedure daar. Het CGVS nam op 27 januari 2015 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen deze beslissing heeft u geen beroep ingediend.

Op 19 oktober 2015 heeft u zich een vijfde keer vluchteling verklaard. U stelt dat u geen andere uitweg zag dan naar Afghanistan terug te keren. In maart 2015 bent u met IOM naar Kabul teruggevloden. U verbleef zeven tot negen dagen in Kabul alvorens u naar Ghorband terugkeerde. Na twee of tweeënehalve maand huwde u in een dorp met een vrouw die oorspronkelijk van Kabul afkomstig is. Toen u op een dag naar de bazar van Ghorband ging, geraakte u uw telefoontoestel kwijt. De vinder van het toestel vond allerhande foto's op uw toestel, waaruit bleek dat u in Europa was en dat u in een kerk verbleef. Deze persoon bracht de telefoon naar de imam van uw dorp die op zijn beurt de dorpsouderen inlichtte. Men was ervan overtuigd dat u de islam was afgefallen en dat u een slechte invloed kon hebben op de jongeren in het dorp. Gezien sommige van de ouderen banden onderhouden met de taliban, achtte uw kersverse schoonvader het aangewezen dat u de regio verliet. Hij stuurde u naar een vriend van hem in Charikar (provincie Parwan). Tijdens uw verblijf daar ontving uw familie een dreigbrief van de taliban. Omdat de situatie onhoudbaar werd, besliste u Afghanistan nogmaals te verlaten. U reisde via onder meer Iran, Turkije, Griekenland en Frankrijk naar België. Op 19 oktober 2015 vroeg u nogmaals asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de taliban gezocht werd. Verder zegt u dat u zich niet in Kabul kan vestigen, zoals het CGVS eerder al opperde. U heeft er geen eigendom en geen familie. Met vroegere klasgenoten of collega's heeft u geen contact meer. Bovendien acht u het aannemelijk dat de taliban u ook daar zou kunnen vinden.

Ter staving van uw vijfde asielaanvraag legt u enkele nieuwe documenten neer. Het betreft een document van IOM dat uw terugkeer naar Kabul moet bewijzen, een document van de Afghaanse ambassade dat aantoonst dat u een paspoort aanvraag voor uw terugkeer, een vertaling van de taskara van uw vrouw, de dreigbrief van de taliban en een afdruk van een e-mail die u naar de Belgische autoriteiten stuurde toen u in Charikar verbleef en waarin u uw relaas uit de doeken doet en om hulp vraagt. Later stuurde u ook nog volgende stukken naar het CGVS: filmpje, foto's, huwelijksakte

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS al op 27 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat aan uw beweerde problemen met Mullah T. niet het minste geloof kon worden gehecht. Deze beslissing werd door de RVV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Inzake uw tweede en derde asielaanvraag werd door DVZ beslist om deze aanvragen niet in overweging te nemen (bijlage 13 quater), omdat de door u voorgelegde documenten (een brief van uw werk, een ziekenhuisopname, twee visitekaartjes van een professor in de orthopedie, een fax van de wijkverantwoordelijke ter bevestiging van uw problemen en een klacht tegen uw Belgische advocaat) en gedane verklaringen bij deze asielaanvragen betrekking hadden op uw initiële relaas, dat evenwel niet geloofwaardig bevonden werd. U ging tegen deze beslissingen van DVZ niet in beroep.

Wat betreft uw vierde asielaanvraag kon het CGVS vaststellen dat u volhardde in het vluchtrelaas en de asielmotieven van uw eerdere frauduleuze asielaanvragen. Het CGVS nam bijgevolg een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag.

De vaststelling dat u naar aanleiding van uw huidige asielaanvraag deze eerdere asielmotieven opnieuw herhaalt en het actuele karakter ervan benadrukt, wijzigt niets aan de eerdere appreciatie van de Belgische asielinstanties en is op zich niet van aard om de eerder vastgestelde bedrieglijkheid van uw asielmotieven op te heffen. Integendeel, dat u deze bedrieglijk bevonden problemen met mullah T. nogmaals inroept, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid alsook de geloofwaardigheid van de bijkomende asielmotieven waarop u deze aanvraag baseert. Dat u er bovendien geen graten in zag recent naar Afghanistan terug te keren en er maandenlang te verblijven, toont eens te meer het gelijk van de asielinstanties aan, alsook het bedrieglijke karakter van uw beweerde vrees voor deze mullah T..

U verklaart voorts dat u naar Afghanistan bent teruggekeerd en u in het district Ghorband ging vestigen. Vervolgens zou het verlies van uw telefoontoestel hebben geleid tot problemen met de imam en de ouderen van uw dorp alsook met de taliban die in Ghorband actief zijn. Om diverse redenen kan ook aan dit relaas niet het minste geloof worden gehecht.

Ten eerste ziet het CGVS niet in waarom u zou hebben beslist om effectief in Ghorband te gaan wonen. U bent een hoogopgeleide man die jarenlang in Kabul woonde, studeerde en werkte. Dat iemand met dergelijk profiel, die bovendien meerdere jaren in Europa verbleef, zou terugkeren naar een rurale en onveilige regio als Ghorband om er zich te vestigen, is niet aannemelijk. Overigens verklaarde u bij uw vierde asielaanvraag nog dat de taliban Ghorband onveilig maakten en er jonge mannen rekruteerden, reden waarom u absoluut niet naar ginder kon terugkeren.

U argumenteert dat uw familie nu eenmaal in Ghorband woont en dat u geen andere keuze had dan u daar te vestigen. Echter, ook dit kan niet voor waar worden aangenomen. Zo beweert u dat uw broer A. het dorp diende te ontvluchten nadat de taliban hem dreigden mee te nemen en dat A. naar Iran vluchtte (CGVS, p.8). Vervolgens geconfronteerd met de Facebook account van A., moet u evenwel toegeven dat A. in Kabul is en er zeer recent (enkele dagen voor het gehoor) zijn universitaire studies afmaakte (CGVS, p.8,13). Dat uw broer geen echt verblijf heeft in Kabul, zoals u beweert, komt zeer ongeloofwaardig over. Als A. een partijtje snooker speelt in Kabul, is dit goed voor meer dan duizend "likes". Meer dan achthonderd vrienden "vinden het leuk" dat uw broer zijn studies in Kabul afmaakte. Dat uw broer (en dus wellicht ook u) over een aanzienlijk netwerk beschikt, toont aan dat jullie veeleer in Kabul dan in Parwan zijn opgegroeid. Overigens bevestigt uw broer op zijn profiel uitdrukkelijk zijn herkomst en zijn verblijf in Kabul. Voorts voegde het CGVS informatie toe aan uw administratief dossier die aangeeft dat u nog een tweede broer heeft. Ook deze broer, A.M. genaamd, verklaart op zijn account dat hij van Kabul afkomstig is en er werkt. Het is zeer merkwaardig dat u het verblijf van twee broers in de hoofdstad Kabul tracht achter te houden. De vaststelling dat minstens uw twee broers in Kabul zijn, maakt het nog minder waarschijnlijk dat u naar Ghorband zou zijn gegaan. Ook uw verklaring als zou uw oom M.N. (bij wie u eertijds zou hebben gewoond) Kabul zijn ontvlucht, is niet geloofwaardig gebleken. Zo beweerde u eerder dat hij moest verhuizen omdat hij problemen kende met de lokale bevolking en de imam van zijn wijk in Kabul (Verklaring meervoudige aanvraag dd. 5 januari 2015, vraag 12, 15). Deze keer wijt u zijn vertrek naar Iran aan financiële problemen (CGVS, p.7,8). Gezien uw tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de beweegredenen die uw oom zou hebben gehad om Kabul te verlaten, mag worden aangenomen dat de man nog steeds in Kabul woont. Verder kon het CGVS nog vaststellen dat de vrouw waarmee u recent huwde van Kabul afkomstig is. Dat zij lang geleden met haar familie naar Ghorband verhuisde (CGVS, p.5), kan gezien de bedrieglijkheid van uw andere verklaringen niet voor waar worden aangenomen. De door het CGVS gedane vaststellingen tonen aan dat u vooral banden met de hoofdstad Kabul lijkt te hebben.

Behalve dat u het niet geloofwaardig maakt dat u zich in maart 2015 in Parwan ging vestigen, kan nog worden gewezen op andere elementen in uw gekunsteld relaas die aantonen dat aan uw beweerde problemen met de taliban in Ghorband niet het minste geloof kan worden gehecht. Zo verklaarde u al tijdens uw vierde asielprocedure dat de mensen van uw regio zouden hebben vernomen dat u een geloofsafvallige bent en u daarom zouden viseren. Dat u vervolgens toch naar Ghorband zou zijn gegaan in het bezit van tal van foto's die uw verblijf in een kerk zouden staven, is niet aannemelijk. U stelt dat u uw telefoon kwijt geraakte maar weet niet of u die ergens liet liggen of het toestel gestolen werd (CGVS, p.9). U verklaart nog dat de vinder van het toestel u wellicht kent maar zelf heeft u geen idee wie de persoon is die de mullah van uw dorp zou hebben ingelicht (CGVS, p.9). Dat u de naam van de mullah van uw eigen dorp niet zegt te kennen (CGVS, p.11), is eveneens veelzeggend.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk dat u andermaal getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden. Gezien de bedrieglijkheid van uw verklaringen kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien de vaststellingen die het CGVS in uw dossier heeft gedaan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u tijdens het gehoor heeft neergelegd, vermogen de appreciatie van het CGVS niet te wijzigen. De stukken in verband met uw terugkeer naar Afghanistan (document IOM, brief ambassade) houden geen verband met de ingeroepen problemen en kunnen de geloofwaardigheid ervan niet herstellen. De taskara van uw vrouw en de vertaling van dit document tonen aan dat zij van Kabul afkomstig is. De email die u vanuit Afghanistan naar de Belgische autoriteiten stuurde, betreft een samenvatting van uw ongeloofwaardige relaas. De dreigbrief die door de taliban zou zijn afgeleverd kan uw relaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Bovendien blijkt uit de informatie die aan het dossier werd toegevoegd dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn.

De documenten die u enkele weken na het gehoor voor het CGVS heeft binnengebracht, zijn evenmin van die aard dat ze uw geloofwaardigheid herstellen. Het filmpje waarop u te zien bent en de foto's van uw familie die ergens in Ghorband zouden zijn genomen, bewijzen geenszins dat u zelf naar Ghorband bent teruggekeerd om er te wonen, laat staan dat uit deze stukken kan worden afgeleid dat u daar problemen heeft gekend met de taliban. De foto's van uw vrouw tijdens de hadj in Mekka veranderen niets aan de vaststellingen van het CGVS. De foto van uw huwelijk toont op geen enkele manier aan dat dit huwelijk plaats vond in Ghorband. De kopie van de huwelijksakte levert evenmin enig bewijs voor uw verklaring als zou u het ja-woord in Ghorband hebben gegeven. U verklaarde immers dat jullie religieus gehuwd zijn en dat er geen akte werd opgemaakt (CGVS, p.4). U voegde er aan toe dat uw vader, na dertig jaar huwelijk, ook nog geen huwelijksakte heeft (CGVS, p.5). Dat u heden plots wel dergelijk document neerlegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit document en doet wederom ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van "art. 2 par. 2 en 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van *"het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing"*, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing eigenlijk enkel is gebaseerd op tegenstrijdigheden of omissies tussen zijn verklaringen op het CGVS en op onduidelijkheden. Hij wijst erop dat de dossierbehandelaar nergens moeite deed om hem met deze kritiek te confronteren, ondanks het uitdrukkelijk verzoek hiertoe door verzoekers vorige raadsman bij e-mail van 2 februari 2016. Verzoeker werd niet verder opgeroepen, terwijl de bestreden beslissing volgens hem precies steunt op de elementen die in de e-mail van zijn vorige raadsman werden aangehaald. Hij stelt dat hij zich niet kan verweren indien hij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen. Hij werd maar één maal gehoord.

Verder voert verzoeker aan dat verweerder zijn persoonlijke situatie niet onderzoekt, doch deze van zijn broers en zijn oom. Dat zijn broers in Kabul verbleven of verblijven, is volgens hem geen bewijs dat dit ook voor verzoeker het geval zou zijn. Tevens meent verzoeker dat verweerder zich baseert op gegeven op Facebook, *"waarvan men heel goed weet dat zij niet noodzakelijk met de werkelijkheid overeenstemmen, wel integendeel"*. Verweerder haalt zelf aan dat verzoekers broer meer dan 800 "vrienden" heeft, *"hetgeen uiteraard totaal ongeloofwaardig en irrealistisch voorkomt"*. "Virtuele vrienden" zijn volgens verzoeker geen bewijs van een ter plaatse reëel, uitgebreid sociaal netwerk. Verzoeker stelt *"Dat het leven in Afghanistan zo moeilijk en onveilig is dat de jeugd zich heel gemakkelijk op de sociale netwerken aansluit om minstens een virtueel leven te leiden."* Hij wijst erop dat verweerder via Facebook geen sporen heeft kunnen achterhalen betreffende verzoeker en dat deze sporen onbestaand zijn. Volgens hem is verweerdens redenering louter op hypothesen en blote beweringen gesteund.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij sinds 2010 Afghanistan heeft verlaten, hetgeen thans zes jaar geleden is. De contacten met de studentenkringen vervagen met de tijd. Ook zijn uitwijken naar Europa onderbrak de relaties. Hij stelt dat hij ter plaatse wordt gezien als iemand die het geluk had aan het geweld te ontsnappen en die de kans had geld opzij te leggen in Europa. Hij stelt tevens dat het ter plaatse niet geloofwaardig wordt bevonden dat hij in België op straat en in armoede leefde. Derhalve wordt hij ter plaatse niet "geholpen" of bijgestaan. Hij meent ook dat hij geen mogelijkheid had om zich in Kabul te vestigen, aangezien hij daar geen woning had en geen werk kon vinden om te overleven. Hij voert aan dat verweerder er geen rekening mee hield dat Kabul reeds een groot aantal vluchtelingen en *"verplaatste personen"* dient op te vangen en dat de internationale hulp ook met de jaren vermindert bij gebrek aan financiële middelen. Hij verwijst dienaangaande naar een rapport van een Zwitserse vluchtelingenorganisatie.

Ook wijst verzoeker erop dat Ghorband een landbouwzone is, *"zodat verzoekende partij minstens de hoop kon koesteren zijn gezin te kunnen voeden, hetgeen ook een essentieel belang is."* Hij wijst erop dat de helft van de bevolking werkloos is, dat hij geen aanspraak kan maken op professionele ervaring en dat hij te kampen heeft met concurrentie van andere jonge, opgeleide mensen die zich in Kabul wensen te handhaven. Hij stelt als ingenieur radio en televisie, geen kans te hebben om in zijn vak een job te vinden. Verzoeker stelt als volgt: *"Verzoekende partij beweert niet dat deze economische redenen*

al dan niet die vestiging zouden rechtvaardigen, maar dat deze minstens tot een persoonlijk onderzoek moesten leiden, daar waar het CGVS zelf stelt dat de situatie van Afghanen op eigen merites dient te worden onderzocht. De beslissing houdt derhalve eveneens een interne tegenstrijdigheid in, die de vernietiging van de beslissing rechtvaardigt."

Voorts meent verzoeker dat verweerder geen rekening wenst te houden met de door hem voorgelegde documenten en er alleszins geen onpartijdig onderzoek naar voert.

Verzoeker wijst er ook op dat hij intussen is gehuwd, *"zodat in geval van terugkeer niet alleen de situatie van de man dient te worden onderzocht, maar die van het koppel"*. Verzoeker voert aan dat hij tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij een huwelijkscertificaat kon laten opmaken indien nodig, maar wees erop dat zo een document in Afghanistan niet onberispelijk is en dat zijn ouders sedert 30 jaar gehuwd zijn en geen registratie deden van dit huwelijk. Hij stelt dat hij nooit beweerde dat het niet mogelijk was om dit document te bekomen, wel dat het overbodig was. Hij wijst erop dat hij nooit werd geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van dit attest.

Betreffende subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat de laatste cijfers een stijgend aantal burgerslachtoffers melden. Hij verwijst naar grafieken die volgens hem geenszins toelaten tot het besluit van verweerder te komen. Hij verwijst ook naar andere bronnen die volgens hem niet onderzocht werden en waaruit volgens hem de precare veiligheidssituatie in Kabul blijkt.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een verslag van OSAR (stuk 3) en een e-mail van zijn vorige raadsman van 2 februari 2016 (stuk 4).

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus "Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan" van 25 januari 2016 (bijlage 1) en de COI Focus "Afghanistan. Ontheemden en terugkeerders in Kabul" van 23 februari 2015 (bijlage 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Op 19 oktober 2015 dient verzoeker zijn vijfde asielaanvraag in België in, na een verblijf van enkele maanden in Afghanistan. Hij herhaalt zijn asielmotieven zoals hij deze uiteenzette tijdens zijn voorgaande asielaanvragen. Hij voegt hieraan toe dat hij zijn telefoon verloor, dat deze door iemand werd gevonden die vaststelde dat er foto's opstaan van verzoeker in een kerk in België. Deze telefoon werd bezorgd aan de imam en de dorpsoudsten. Tevens trouwde verzoeker tijdens zijn verblijf in Afghanistan. Hij legt ook een aantal bijkomende documenten neer. Verweerder weigert de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) zijn asielmotieven die hij uiteenzette in zijn voorgaande asielaanvragen reeds ongeloofwaardig werden bevonden en verzoeker bovendien vrijwillig terugkeerde naar Afghanistan, hetgeen het bedrieglijk karakter van zijn relaas bevestigt, (ii) niet kan worden ingezien waarom verzoeker zich in Ghorband zou vestigen, terwijl (a) hij zelf melding maakte van de onveilige situatie in Ghorband tijdens zijn vierde asielaanvraag, (b) uit de *Facebook*-profielen van zijn broers blijkt dat zij in Kabul verblijven, (c) zijn verklaringen over de beweegredenen van zijn oom om Kabul te ontvluchten tegenstrijdig zijn, en (d) zijn echtgenote van Kabul afkomstig is, (iii) het niet aannemelijk is dat verzoeker in het bezit van foto's die zijn verblijf in een kerk staven, zich zou begeven naar een regio waaromtrent hij reeds tijdens zijn vierde asielaanvraag meldde dat men er vernam dat hij een geloofsafvallige is en hij er daarom zou worden gevisieerd, temeer daar hij geen informatie over de

vinder van zijn telefoon, wie de imam inlichtte en niet weet wat de naam is van de mullah van zijn dorp, en (iv) de door hem in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing enkel gebaseerd is op tegenstrijdigheden of omissies en onduidelijkheden, dient erop gewezen dat het *in casu* om verzoekers vijfde asielaanvraag gaat. Zijn asielrelaas werd reeds beoordeeld, onder meer bij 's Raads arrest nummer 90 690 van 29 oktober 2012, dat kracht van gewijsde heeft. Geenszins kan deze beoordeling terzijde worden geschoven. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld dat verzoeker niet louter door het herhalen van zijn reeds uiteengezette asielmotieven, de geloofwaardigheid van deze asielmotieven alsnog zou kunnen herstellen. Dat verzoeker tijdens het gehoor niet werd geconfronteerd met de in de bestreden beslissing opgeworpen tegenstrijdigheden, doet geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet bovendien slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. De informatie die werd gehaald uit de *Facebook*-profielen van verzoekers broer kan bovendien redelijkerwijze worden geacht ook voor verzoeker vrij beschikbaar te zijn, zowel voor als na het gehoor. In tegenstelling tot wat verzoeker in voorliggend verzoekschrift stelt, kon hij wel degelijk kennis nemen van deze informatie. Immers, verzoekers administratief dossier bevat een kopie van deze informatie. Het inzagerecht laat verzoeker toe om zijn dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren. De e-mail van verzoekers vorige raadsman (verzoekschrift, stuk 4) doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

Waar verzoeker aanvoert dat niet zijn persoonlijke situatie werd onderzocht, doch wel deze van zijn broers en oom, dient er vooreerst nogmaals op gewezen dat zijn asielrelaas reeds meermaals werd beoordeeld in het kader van zijn voorgaande asielaanvragen. Voorts zijn de levensomstandigheden van verzoekers broers en oom *in casu* wel degelijk relevant, aangezien dit een beeld schept van de omstandigheden en mogelijkheden die verzoeker zelf in Kabul zou kunnen hebben. Overigens wordt nergens in de bestreden beslissing gesteld dat het feit op zich dat één van verzoekers broer op zijn *Facebook*-profiel meer dan 800 vrienden heeft, betekent dat zijn broer in werkelijkheid ook 800 vrienden heeft. Anderzijds wordt wel terecht opgemerkt dat een dergelijk groot aantal "virtuele vrienden" een sterke indicatie is dat verzoekers broer in Kabul over een sociaal netwerk beschikt. Bovendien wordt niet enkel gewezen op het aantal "virtuele vrienden" op *Facebook*, doch ook op het feit dat verzoeker eerst verklaarde dat zijn broer A. naar Iran vluchtte, maar dat hij na confrontatie met diens *Facebook*-profiel toegaf dat A. in Kabul is voor zijn studies. Ook zijn andere broer, A.M., stelt op zijn *Facebook*-profiel dat zijn herkomst en verblijf in Kabul liggen. Dit klemmt des te meer daar zijn verklaringen over de reden van zijn oom om Kabul te verlaten, tegenstrijdig zijn, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn oom nog steeds in Kabul verblijft. Hieraan voegt zich nog het feit toe dat verzoekers echtgenote eveneens van Kabul afkomstig is. Deze vaststellingen betreffen geenszins hypothesen of veronderstellingen, daar zij zijn gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen en de informatie in het administratief dossier. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, die klaarblijkelijk nog steeds familie heeft in Kabul die zelf over een bepaald netwerk beschikt en die universitaire studies heeft gevolgd in deze stad, zich na zijn vrijwillige terugkeer naar Afghanistan in Ghorband zou vestigen, een plaats die hij tijdens zijn vierde asielaanvraag nog omschreef als onveilig, onder meer omdat de taliban hem er zou rekruteren. Op welke wijze het feit op zich dat Kabul vele vluchtelingen en IDP's opvangt, zou aantonen dat hij zich niet in Kabul zou kunnen vestigen, kan niet worden ingezien. Verzoeker heeft immers een universitair diploma en – in tegenstelling met wat hij in onderhavig verzoekschrift beweert – werkervaring bij de Electoral Complaints Commission. Verzoeker toont geenszins *in concreto* aan dat het voor hem niet mogelijk is om in Kabul in zijn levensonderhoud te voorzien en komt niet verder dan het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente motivering in de bestreden beslissing, die als vaststaand wordt beschouwd:

"Behalve dat u het niet geloofwaardig maakt dat u zich in maart 2015 in Parwan ging vestigen, kan nog worden gewezen op andere elementen in uw gekunsteld relaas die aantonen dat aan uw beweerde problemen met de taliban in Ghorband niet het minste geloof kan worden gehecht. Zo verklaarde u al tijdens uw vierde asielprocedure dat de mensen van uw regio zouden hebben vernomen dat u een geloofsafvallige bent en u daarom zouden viseren. Dat u vervolgens toch naar Ghorband zou zijn

gegaan in het bezit van tal van foto's die uw verblijf in een kerk zouden staven, is niet aannemelijk. U stelt dat u uw telefoon kwijt geraakte maar weet niet of u die ergens liet liggen of het toestel gestolen werd (CGVS, p.9). U verklaart nog dat de vinder van het toestel u wellicht kent maar zelf heeft u geen idee wie de persoon is die de mullah van uw dorp zou hebben ingelicht (CGVS, p.9). Dat u de naam van de mullah van uw eigen dorp niet zegt te kennen (CGVS, p.11), is eveneens veelzeggend."

Verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij intussen gehuwd is, doch laat na *in concreto* te duiden waar, wanneer en op welke wijze verweerder volgens hem geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met dit element. Evenmin ontwaart de Raad enig element waaruit zou kunnen blijken dat het feit dat verzoeker recent huwde, op zich de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas zou kunnen herstellen of op zich de beoordeling van onderhavige asielaanvraag zou kunnen beïnvloeden. Waar verzoeker stelt dat in geval van terugkeer niet alleen zijn situatie dient te worden beoordeeld doch die van het koppel dient te worden opgemerkt dat *in casu* enkel verzoekers asielaanvraag wordt beoordeeld en niet deze van zijn echtgenote die zich nog in Afghanistan is bevindt.

Wat betreft de door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

"De documenten die u tijdens het gehoor heeft neergelegd, vermogen de appreciatie van het CGVS niet te wijzigen. De stukken in verband met uw terugkeer naar Afghanistan (document IOM, brief ambassade) houden geen verband met de ingeroepen problemen en kunnen de geloofwaardigheid ervan niet herstellen. De taskara van uw vrouw en de vertaling van dit document tonen aan dat zij van Kabul afkomstig is. De email die u vanuit Afghanistan naar de Belgische autoriteiten stuurde, betreft een samenvatting van uw ongeloofwaardige relaas. De dreigbrief die door de taliban zou zijn afgeleverd kan uw relaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Bovendien blijkt uit de informatie die aan het dossier werd toegevoegd dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn.

De documenten die u enkele weken na het gehoor voor het CGVS heeft binnengebracht, zijn evenmin van die aard dat ze uw geloofwaardigheid herstellen. Het filmpje waarop u te zien bent en de foto's van uw familie die ergens in Ghorband zouden zijn genomen, bewijzen geenszins dat u zelf naar Ghorband bent teruggekeerd om er te wonen, laat staan dat uit deze stukken kan worden afgeleid dat u daar problemen heeft gekend met de taliban. De foto's van uw vrouw tijdens de hadj in Mekka veranderen niets aan de vaststellingen van het CGVS. De foto van uw huwelijk toont op geen enkele manier aan dat dit huwelijk plaats vond in Ghorband. De kopie van de huwelijksakte levert evenmin enig bewijs voor uw verklaring als zou u het ja-woord in Ghorband hebben gegeven. U verklaarde immers dat jullie religieus gehuwd zijn en dat er geen akte werd opgemaakt (CGVS, p.4). U voegde er aan toe dat uw vader, na dertig jaar huwelijk, ook nog geen huwelijksakte heeft (CGVS, p.5). Dat u heden plots wel dergelijk document neerlegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit document en doet wederom ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid."

Dat verzoeker tijdens zijn gehoor aangaande de huwelijksakte zou hebben gemeld dat hij er indien nodig één zou kunnen bekomen, blijkt geenszins uit het gehoorverslag. Verzoeker verklaarde enkel als volgt: *"We zijn religieus gehuwd. We hebben geen akte. Er was geen rechtbank. Maar ik heb foto's, ze zijn in mijn e-mail."* (gehoorverslag CGVS 20 januari 2016, p. 4) en: *"Als ik word aanvaard in B., dan kunnen we een huwelijksakte laten opmaken."* (gehoorverslag CGVS 20 januari 2016, p. 5). Hieruit blijkt geenszins dat verzoeker verklaarde dat hij een huwelijksakte kon laten opmaken indien nodig. Gelet op zijn ervaringen met de asielprocedure in België vóór zijn (tijdelijke) terugkeer naar Afghanistan, kan bovendien redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij weet dat hij in België een huwelijksakte zal nodig hebben wanneer hij hier asiel aanvraagt. In die context is geheel onaannemelijk dat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaart dat hij geen akte heeft.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 3) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien de vaststellingen die het CGVS in uw dossier heeft gedaan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De grafieken waarnaar verzoeker verwijst in onderhavig verzoekschrift, hebben geen betrekking op de specifieke situatie in Kabul. Daarenboven wordt ook in de hiervoor geciteerde analyse vastgesteld dat de veiligheidssituatie verslechterde en dat er in Kabul in de maanden mei en augustus 2015 een sterke toename was van het aantal aanslagen. Dergelijke toename is evenwel op zich geen indicatie dat het aantal burgerslachtoffers dermate is toegenomen dat er in Kabul sprake is van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift heeft opgenomen met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul, dient vooreerst opgemerkt dat hij nalaat weer te geven waar hij deze informatie vandaan haalt (geen bronvermelding). Bovendien blijkt uit deze informatie evenmin dat er in Kabul sprake is van een situatie van willekeurig geweld zoals hiervoor uiteengezet. Bijgevolg wordt de hiervoor geciteerde analyse uit de bestreden beslissing door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER